

Η υπόσταση της Εκκλησίας (Μέρος 4ο)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)



Αποστολή της Εκκλησίας είναι να διδάξει τις θεανδρικές αρετές, που προαναφέραμε, στο λαό μας και να καλλιεργήσει στη ψυχή του όλα τα θεοειδή γνωρίσματα, διότι η εντολή του Κυρίου μας «να γίνετε άγιοι, γιατί εγώ είμαι άγιος» (Α΄ Πέτρ. 1, 16), θεωρείται καθήκον. Σ' αυτό έγκειται η σωτηρία της ψυχής από ένα κόσμο αμαρτωλό και ολοκληρωτικά «ευρισκόμενο στην εξουσία του διαβόλου»(βλ. Α΄ Ιω. 5, 19). Απέναντι στον διαμορφωμένο και κρυμμένο αθεϊσμό και την ευγενική ανθρωποφαγία του συγχρόνου πολιτισμού πρέπει να αντιτάξουμε τις χριστοφόρες προσωπικότητες, οι οποίες με την πραότητα του προτύπου τους και τους μιμητές του, δηλ. τους δικαιωμένους φίλους του Θεού μέσα στους αιώνες, νίκησαν τον κόσμο. Πράγματι δε «αυτή είναι η νίκη που νίκησε τον κόσμο, δηλ. η πίστη μας»(Α΄ Ιω. 5, 4).



Πηγή:<http://www.cyprushighlights.com/>

Εφ' όσον ο θεανθρώπινος σκοπός της Εκκλησίας είναι αιώνιος και αναλλοίωτος και τα μέσα του επίσης είναι πανόμοια φωταγωγούμενα από τον Κύριό μας, ο οποίος «είναι ο ίδιος χθες και σήμερα και για πάντα»(Εβρ. 13, 8). Εδώ είναι η διαφορά μεταξύ του κοσμικού και του καθαρά χριστιανικού, του ορθόδοξου μοναχισμού. Το ανθρώπινο είναι πεπερασμένο και μέσα στα όρια του χρόνου, ενώ το του Χριστού είναι αναλλοίωτο και αιώνιο. Η ορθοδοξία ως ο μοναδικός φορέας και φύλακας του τέλει και ολόλαμπρου προσώπου του Θεανθρώπου Χριστού πραγματοποιείται αποκλειστικά με τα θεανθρώπινα ορθόδοξα μέσα, τις άγιες αρετές, όχι με μέσα δανεισμένα από τον ρωμαιοκαθολικισμό ή τον προτεσταντισμό τα οποία αρμόζουν στον υπερήφανο ουμανιστή Ευρωπαίο άνθρωπο και όχι στον ταπεινό Θεάνθρωπο Χριστό.

Διερωτάται κανείς, με ποιά μέσα πολέμησε ο Κύριός μας Χριστός κατά του άρχοντα του σκότους, όταν μετά το βάπτισμα ανέβηκε στο όρος; Θέλοντας ως αρχηγός της σωτηρίας μας, ο Κύριός μας, να μας διδάξει τον τρόπο της πάλης κατά των αρχών και εξουσιών του σκότους και γενικά της αμαρτίας, τοποθέτησε άριστα τα όπλα και μέσα της πάλης του αοράτου πολέμου με νηστεία και προσευχή, και από τότε η φύση μας νίκησε την κακία και τον ίδιο τον σατανά, διότι τα όπλα μας «δεν είναι κοσμικά, αλλά έχουν τη δύναμη από τον Θεό να γκρεμίζουν οχυρά»(Β' Κορ. 10, 4) κατά τον Παύλο.

Η χριστοφόρος και πνευματοφόρος αγία μας Εκκλησία σε όλη την ιστορία είναι γεμάτη από ήρωες, αγωνιστές και ασκητές, οι οποίοι αντέγραψαν το πρόσωπο του Χριστού και πολέμησαν με επιτυχία την πολύμορφη αμαρτία και τον ίδιο το διάβολο, και αφού έγιναν «ήρωες στον πόλεμο και έτρεψαν σε φυγή εχθρικά στρατεύματα», «πέτυχαν την πραγματοποίηση των υποσχέσεων του Θεού»

(Εβρ.11, 34,33) και μπήκαν νικητές «στα ενδότερα του καταπετάσματος, όπου μπήκε πριν από μας και για χάρη μας» ο Θεός Λόγος που ποτέ δεν βγήκε, (Εβρ. 6, 19-20), ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός, που έγινε παράδειγμα ασκήσεως και αγωγής.

Ο εσωτερικός μας άνθρωπος «δημιουργημένος» από τον Θεό ως θεοειδής, καταστρέφεται, μαραίνεται, ξηραίνεται και σιγά-σιγά πεθαίνει από κάθε κακό και αμαρτωλό, από κάθε θανατηφόρο, από κάθε δαιμονικό. Για να αποφύγει ο άνθρωπος αυτή την επίδραση και να γίνει θνητός και νεκρός πνευματικά, πρέπει να καλλιεργεί πάντοτε την ευαγγελική πίστη και να τηρεί τις χριστοφόρες αρετές, τις οποίες ο Κύριός μας μάς παρέδωσε, τη νηστεία και την προσευχή. Έτσι ενισχύεται η ψυχή του, ο νους του, η συνείδησή του και η θέλησή του, καθώς «όλα είναι δυνατά γι' αυτόν που πιστεύει»(Μάρκ. 9, 23).

Αποκτώντας την θεία δύναμη που πάντοτε νικά, για την οποίαν ο Παύλος αναφέρει «πάρτε δύναμη από τον ισχυρό Κύριο»(Εφεσ. 6, 10). Σ' αυτόν τον κόσμο, στον οποίον παροικεί ο διάβολος, αν κανείς θέλει να είναι νικητής, πρέπει να αποκτήσει πνεύμα Χριστού, να ενδυναμωθεί με την ευαγγελική εν Κυρίω ζωή και με τη δική του δύναμη· «παίρνοντας δύναμη από τον ισχυρό και δοξασμένο Θεό» (Κολ. 1, 11), «να κατοικήσει ο Χριστός στις καρδιές σας με την πίστη» (Εφεσ. 3, 17). Το μυστήριο του Χριστού αποκαλύπτεται στην ανθρώπινη ψυχή μόνο από το Άγιο Πνεύμα, και αυτός είναι ο αναλλοίωτος κανόνας της χριστογνωσίας.

Σ' αυτό το παναιώνιο, το πάναγνο και πανάγιο μυστήριο, στο ευαγγέλιο του Χριστού και της Εκκλησίας του, έφθασε ο μέγιστος Απόστολος Παύλος, αλλά και οι άλλοι συναπόστολοί του με τις θαυμαστές οπτασίες, για να αποκαλύψουν σε όλους μας, «πως πραγματοποιείται αυτό το μυστήριο που ήταν κρυμμένο απαρχής στον Θεό, που δημιούργησε τα πάντα διά του Ιησού Χριστού»(Εφεσ. 3, 9), και έτσι να γνωρίσουμε, «πόσο πλούσιο κι ένδοξο είναι το μυστήριο αυτό που εκτείνεται και στους ειδωλολάτρες. Και το μυστήριο αυτό δεν είναι άλλο παρά ο Χριστός, που βρίσκεται ανάμεσά σας και αποτελεί την ελπίδα της συμμετοχής σας στη μελλοντική δόξα»(Κολ. 1, 27), και να κηρύξει τέλος ο θεόνους Παύλος· «να δώσει ο Θεός νέες ευκαιρίες, ώστε να διακηρύξουμε το μυστήριο της σωτηρίας που προσφέρει ο Χριστός, για το οποίο και είμαι τώρα φυλακισμένος» (Κολ. 4, 3), «αυτό το μυστήριο δεν το φανέρωσε ο Θεός προηγουμένως στους ανθρώπους· το αποκάλυψε τώρα με το Άγιο Πνεύμα του στους αγίους αποστόλους και προφήτες του. Το μυστήριο αυτό είναι ότι με το έργο του Χριστού και οι ειδωλολάτρες λαμβάνουν μέρος στην κληρονομιά μαζί με τους Ιουδαίους, αποτελούν μέλη του ιδίου σώματος του Χριστού και μετέχουν στις υποσχέσεις του Θεού. Αυτό το ευαγγέλιο διακονώ κι εγώ με τη χάρη που μου δώρισε ο Θεός, δείχνοντας έτσι τη μεγάλη του δύναμη»(Εφεσ. 3, 5-7).

(Γέροντος Ιωσήφ, Εκ του θανάτου εις την ζωήν, Ψυχωφελή Βατοπαιδινά 3, σ. 49-

64, σε νεοελληνική απόδοση)